

9

U STÁTNI DÁLNIČE, hned za hranicemi města, stál velký poustač, na němž neonový luk vystřeloval neonový šíp směrem k nově vydlážděné silnici mezi borovicemi. Na poutači stálo „Čipevajanské Grand Casino. ½ km ke skvělému jackpotu a skvělému jídlu.“

Když Cork vyrůstal v Auroře, často se vydával po cestě mezi borovicemi. Cesta byla vysypaná drobným štěrkem a borovice byly součástí rozsáhlého okresního parku. V té době to bylo půl kilometru k baseballovému hřišti a velkému prostranství na piknik, stíněnému javory, i k dlouhému pruhu pláže u jezera. Před rokem byl pozemek prodán Odžibvejům z rezervace Železná jezera, aby tam mohli postavit kasino. Podle federálního zákona se nemovitost zakoupená kmenovým společenstvím stává půdou kmene a nepodléhá omezení hazardních her, které platí pro ostatní Američany. Zpočátku se proti prodeji zvedla značná vlna odporu. Pozemkem protéká řeka Rust, bohatá na pstruhy. Rybáři a ochránci přírody pochybovali, že bystřina nebude zničena. Stavbu kasina financovala půjčka od Great North Development a Sandy Parrant odvedl výtečnou práci, neboť kdekoho přesvědčil, že bude zachována nejenom kvalita rybaření na pstruží řece, ale i krása oblasti. Svůj slib dodržel. Borovice vejmutovky a říčka zůstaly nedotčené. Z baseballového hřiště se stalo parkoviště kasina.

Pouze javory stíněné prostranství na piknik vzalo zasvě a na jeho místě vyrostla měděná kupole kasina.

Když Cork projížděl po silnici mezi borovicemi, vytanul mu na mysl, tak jako častokrát, verš z básně, na jejíž název si nedokázal vzpomenout: „Vznešený dóm potěchy zřídil v Xanadu Kublaj chán.“ Kasino sestávalo z třiceti tisíc čtverečních metrů čistě bílých cihel, skla a lesknoucí se mědi. Před ním se prostíralo rozsáhlé parkoviště. Za ním krásně utvářená krajina s nedotčenou pstruží bystřinou. Mezi stromy bylo vidět širokou bílou plochu jezera. Parkoviště už bylo protažené a stály tam desítky vozů. Na mnohých už byla vysoká vrstva sněhu, což naznačovalo, že tam stály celou noc. Přestože bylo možné, že tam lidi uvěznila bouře, bylo stejně tak možné, že by tam byli přes noc tak jako tak. Cork postupně pochopil, že hazard na některé lidi působí zvláště. Tolik se to zas nelíšilo od rybaření. Rybáři klidně zajeli se svými pickupy a čtyřkolkami na tenký led a riskovali krk, jen aby chytili nějakou zatracenou rybu. Někteří hráči podobně hazardovali u karetního stolu.

Přestože bylo kasino dobře osvětlené, ve srovnání s neuvěřitelným jasným sněhobílým rána se to tam zdálo tmavé. Moc se tam toho zřejmě nedělo, ale den teprve začínal.

Cork zahlédl Ernieho Melouxe, synovce starého Henryho Melouxe, jak prochází mezi prázdnými karetními stoly a míří k restauraci Hraniční vody. Cork se za ním vydal a připojil se k němu právě ve chvíli, kdy se Ernie sklonil k šálku kávy na barovém pultu.

„Ahoj Ernie, jak se vede?“

Ernie pokývl ke kávě. „Chystám se nakopnout do dalšího dne. Jak se máš, Corku?“

„Nestěžuju si.“

Ernie byl malý, rozložitý, pevně stavěný chlapík, jemuž se v černých krátkých vlasech začínaly objevovat první šediny. Popíjel kávu a pohrával si s malým proučkem stříbrného kovu velikosti jmenovky, jímž opisoval kroužky na barovém pultu.